

OLÁH JÁNOS

Mint drótozott cserépedény

*Mint drótozott cserépedény,
mit összetart egy szál remény,
hiú és bolondos,
szomjas földre ontva terhét,
rozsdáette, üzött, szegény
magyar hazánk
így esett szét,
drótostót kit soha többé
össze már nem foltoz.*

*Drága földem, aszú borod
cserepes szájjal kóstolod,
jaj, végleg kiömlött.*

Tarkón lőtt ősz

*Iszamos sásból menekülő csíkok,
acélréműlet hideg izmaikban,
a vergődő múlt ide-oda cikkan,
titok, amit gyermekként nem gyanítok.*

*E nap-káprázat szötte részeg álom
színét nem látnom sokkal jobb lett volna.
A tudat görcsét a semmibe oldva
szédület röpit, szélsebezte lábnyom.*

*Lobog, lobog az őszi nap sörénye,
nadas zörög az időtlen huzatban,
a betört jég hártya-ablaka harsan,
és kitarul a feledés sötétje.*

*Futnak a tankjaikból kiugrálva,
tárt-karú, dülöngő latorkeresztek,
s őrjöngve a gyúló nádasba vesznek,
megannyi lobra kelt vitustánc fáklya.*

*Sajnáltam is, meg gyűlöltem is őket,
részegülten a nagyhatalmi mámor
műtő-hideg, fennkölt éterszagától
parancson túl is életünkre törtek.*

Az itt közölt versek vélhetően ez év februárjában születtek, nyomtatásban még nem jelentek meg.

*Az égett emberhús vad émelyétől
megőrült szél a hajamat kuszálta,
testem az iszony ezer voltja rázta
minden képzeten s minden időn kívül.*

*Tanúskodnék, de nincs szükség tanúra,
egykor aminek értelmét kerestem,
a tarkón lőtt ősz itt haldoklik bennem,
velem együtt a nemléte tanulja.*

Átlépve

*Átlépve dőlt világokon
halálodat ne vedd zokon,
voltál, nem voltál, hogy ki vagy,
nem érzékeli már az agy.*

*Mint esdeklő szívütemet,
mint földre ejtett névjegyet
taposott el gyilkos korod.
Azt hitted, hogy ez nem lehet,*

*de lehetett, de lehetett.
Minden megtörtént veled.
Új káosz martaléka, te,
nem ismer föl már senki se.*

Olthatatlan

*Üvegcsillámlás a pohár falán,
a hegy mögül sugárzik
már csupán a Nap.
Egy-két foton-hiányt még visszaad.
Ha most omlana össze minden,
semmi se készítené rá, hogy elsirassam.
Nincs múlt és nincs jövő,
a jelen megszakadt.
Sancho Panza nyár,
herélt öröm,
tengelytört batár zötyög velünk,
az orgonáló szél
dült ágbogokba tér.
A részeg világ vaktában tántorog.
A létbe oldott semmi mögül
mégis valaki figyel.
Forrás fakad! Fölé hajolsz.
Akkor is, ha szomjad olthatatlan.*